

La Mostra Distribucions

Distribuidora de la Mostra Internacional de
Films de Dones de Barcelona

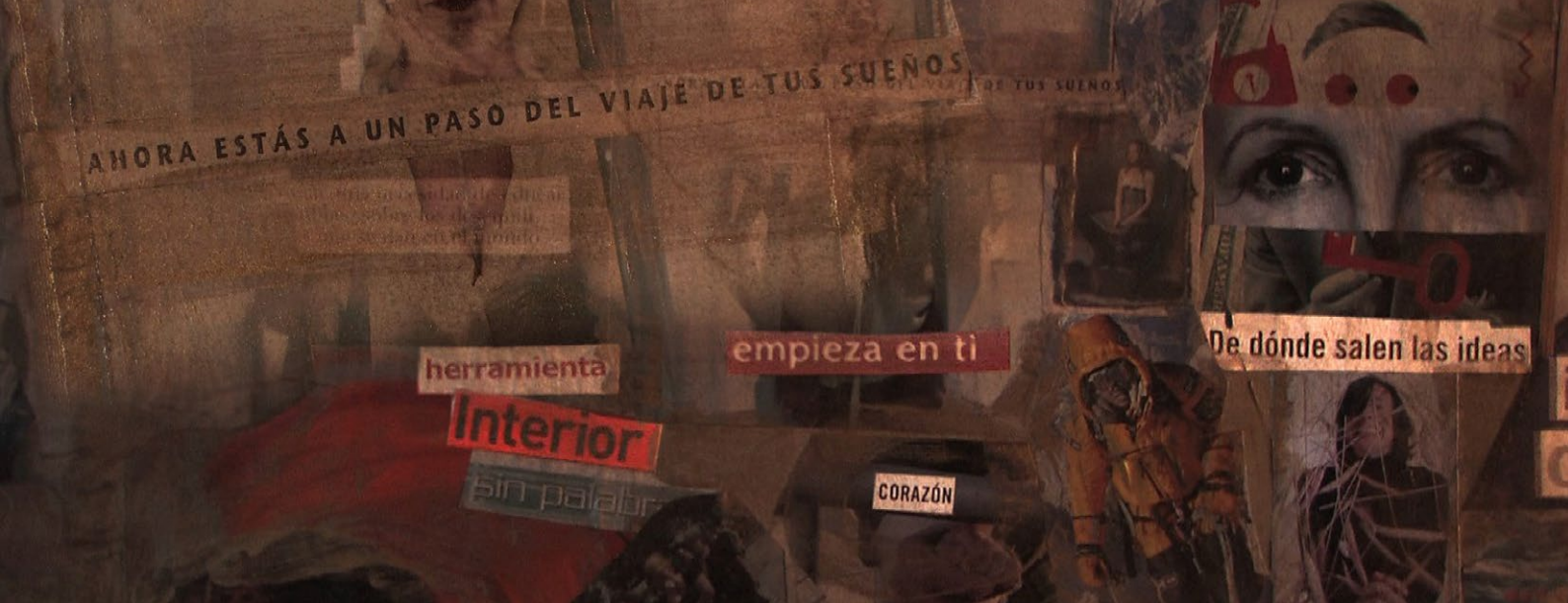

Mostra Distribucions és un espai concebut com a lloc en què restituir la sobirania sobre la propietat intel·lectual de les cineastes i com un marc des del qual ampliar la difusió de les seves obres.

Estem convençudes que és més necessària que mai una plataforma que permeti donar a conèixer films que aporten noves perspectives estètiques i polítiques a la cultura audiovisual.

Per aquest motiu ens hem llançat a promoure i difondre en el conjunt de l'Estat espanyol una sèrie de títols que, per la seva vigència o actualitat, considerem de gran interès.

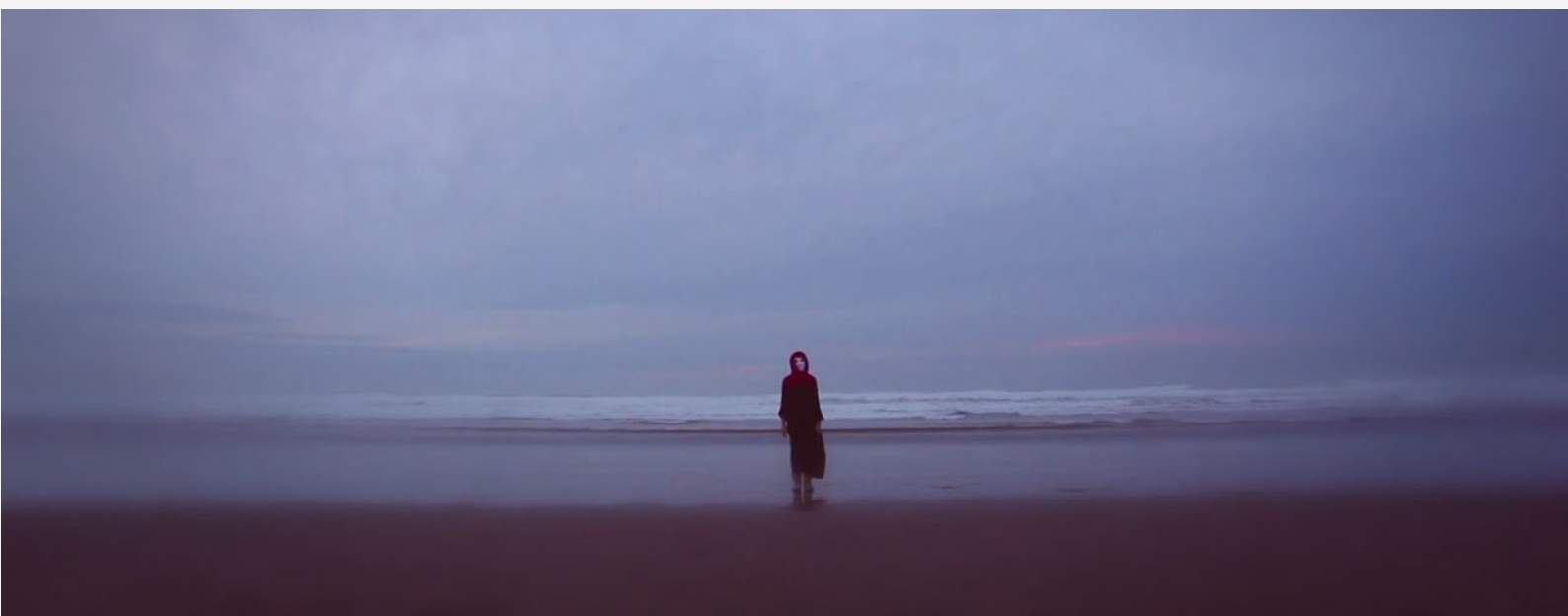
Catàleg de films

Empieza en ti, Marta Vergonyós

Espanya, 2010, 50 minuts. VO (CAST i CAT). DCP, MOV i MP4

Crònica / trajecte d'un grup de dones que treballa de forma conjunta la sortida de la teranyina de la violència masclista, a través de l'art com a forma de construir la resiliència.

475: Romper el silencio (475: Break the silence), Hind Bensari

Marroc, 2014, 46 minuts. VOSE. Bluray, DVD, MP4

La història d'Amina Filali, una noia de 16 anys que es va suïcidar després que la forcessin a casar-se amb l'home que l'havia violat, va colpir la directora d'aquest documental i la va fer tornar al Marroc, el seu país d'origen, a investigar la situació de les dones violades. Hind Bensari investiga la representació i percepció de la violació al Marroc, un país en què s'oferia als violadors de casar-se amb les seves víctimes com un mitjà per evitar la presó i preservar "l'honor" de la família. 475: Romper el silencio allibera les veus de les víctimes i dóna una visió de la família, l'amor, les relacions, el matrimoni i l'honor sense precedents a un país que malda per trobar la seva identitat entre la modernitat i la tradició.

***Tiempos de deseo*, Raquel Marques**

Espanya, 2020, 60 minuts. MOV.

Un nou lloc al món es revela alhora que Bea es confronta amb la pèrdua i amb el que imagina que vindrà. Una soledat imprevista també sembla formar part del seu desig, el desig de ser mare sense parella i lesbiana. Raquel Marques filma, des de l'aferrament a un temps anterior, en que totes dues compartien una mateixa idea de comunitat. Mentre el cos de Bea es transforma, la càmera es mou entre l'afecte i la distància. Són intents de (re) conèixer-se en aquests temps de canvi. I, potser, també de preguntar-se sobre la família, l'amor, l'amistat i tots els desitjos que desborden els límits de la intimitat.

***The Archivettes (Les arxivadores)*, Megan Rossman**

Estats Units-Austràlia, 2018. 61 minuts. VOSE. VOSC. DCP, MP4.

“La nostra història estava desapareixent tan de pressa com la fèiem”. Amb aquesta certesa, Deborah Edel i Joan Nestle van fundar, a Brooklyn, els Lesbian Herstory Archives, la col·lecció amb materials de lesbianes i al voltant de lesbianes més gran del món. Durant més de 40 anys, aquesta organització s'ha dedicat a prevenir que la història de les lesbianes acabés, literalment, a la paperera. Ara les fundadores tenen més de setanta anys i el grup afronta diversos reptes: la transferència de lideratge, els canvis tecnològics, el moment polític als Estats Units i la nova crida a l'activisme feminista i lèsbic.

Sain uu, Anouk Maupu

Mongòlia-Suïssa, 2020. 29 minuts. VOSE. MOV, MP4, DCP.

Nomingerel, Egshiglen, Bayarjavkhlan i Enkhmaa tenen entre 13 i 18 anys i viuen a Khatgal, un poble del nord de Mongòlia. Amb els seus dispositius mòbils han filmat, durant mesos, la seva quotidianitat. Aquest curtmetratge ens apropa les seves visions diverses i, alhora, generacionals d'un país que es troba en plena mutació.

The Cancer Journals Revisited (Els diaris del càncer revisitatats), Lana Lin

Estats Units, 2018, 98 minuts. VOSE. VOSC. MP4, MOV.

La realitzadora Lana Lin va ser diagnosticada de càncer de mama el 2010. Aquesta experiència vital la porta a recuperar el manifest *Els diaris del càncer* que Audre Lorde va publicar el 1981. El film revisita el clàssic literari a través de la relectura que fan, a càmera, de vint-i-set escriptores, activistes, sanitàries i pacients, tot construint una dramatització col·lectiva entre el comentari crític, la oració i la reflexió poètica al voltant de la salut, la precarietat i la malaltia.

***Visión nocturna*, Carolina Moscoso**

Xile, 2019, 78 minuts. MOV.

Aquest film documental experimental fuig els dispositius convencionals per abordar una experiència personal de violència i es converteix, en sí mateix, en un film sobre la possibilitat de trobar la llum entre la foscor. En paraules de la directora: “filmar allò quotidià sempre ha estat una manera de relacionar-me amb el món. Una nit em van violar i tot va canviar, però vaig seguir enregistrant. Quan reviso aquelles imatges sorgeix un diàleg entre la llum i la foscor, alhora que roman l’estranyesa davant del món”.

***Negra*, Medhin Tewolde Serrano**

Mèxic, 2020, 72 minuts. MP4.

“Tenia set anys quan algú em va dir ‘negra’ al carrer. Em vaig girar per veure a qui li deien, i vaig adonar-me que era a mi. Aquell dia vaig saber que era negra i els riures la voltant em van fer pensar que potser no era una cosa bona... Això m’havia passat només a mi o també a altres dones?” Negra narra l’exploració de la directora en busca d’altres dones afrodescendents a Mèxic. Cinc dones teixeixen les seves històries compartint el racisme viscut, però també els processos de resistència i auto-acceptació, així com les estratègies construïdes per transcendir els estereotips i celebrar la seva identitat.

Divinations, Sarah Vanagt

Bèlgica, 2014, 35 minuts. VOSE, VOSC. MP4.

Criatures de Brussel·les, Atenes i Sarajevo despleguen i enganxen tires de cinta adhesiva transparent als carrers on viuen. Quan les retiren, la ciutat hi ha deixat una petjada: pols, insectes, vidres, papers de caramel... Observant les restes a través d'una llanterna màgica i practicant el poder infantil de l'endevinació, comencen a narrar possibles històries de futur... ultra-realistes.

Mães do Derick, Dê Kelm

Brasil, 2020, 77 minuts. MP4, MOV.

Mães do Derick retrata la vida quotidiana de quatre dones que, juntes, crien a Derick, un nen de nou anys. Les quatre dones –lesbianes, bisexuals, anarquistes i no monògames– van construir una casa per criar al seu fill en un bosc a la costa sud de Brasil. Tot i les amenaces d'expulsió de la policia de Bolsonaro, aquestes quatre dones han decidit caminar reinventant la maternitat, les seves relacions, la seva llar i la seva llibertat. Un exercici audiovisual festiu que hibrida el retrat documental i la música de protesta.

Queen Lear (Reina Lear), Pelin Esmer

Turquia, 2019, 84 minuts. VOSE. MOV, MP4.

Inicis del 2000, un grup de dones camperoles provinents de les muntanyes del sud de Turquia van formar un grup de teatre que després va ser protagonista del documental de la mateixa autora *The Play* (2005). En aquella experiència, les dones interpretaven les seves pròpies històries de vida al poble. Ara, quasi 20 anys després, el grup es reuneix de nou en un road trip que les portarà a interpretar el clàssic de Shakespeare *King Lear* als poblets més remots de les muntanyes turques, on fins i tot beure aigua és un repte. En el viatge, les seves vides es fonen amb els personatges de l'obra que, en les seves mans, es transformarà en *Queen Lear*.

Espero tua (re)volta, Eliza Capai

Brasil, 2019, 93 minuts. VOSE. MOV, MP4.

Retrat polifònic del moviment de protesta que va ocupar les escoles de Sao Paulo (Brasil) en demanda d'una educació pública i de qualitat. Protagonitzat per tres dels i les joves que van liderar les lluites estudiantils, el film narra els eixos centrals de la revolta, des de 2013 i fins a l'arribada de Jair Bolsonaro a la presidència.

For Your Sake (Pel teu bé), Ronja Hemm

Alemanya, 2019. 37 minuts. VOSE. VOSC. MOV, MP4.

El Nepal encara un canvi generacional. Dues germanes d'una família Tamang es preparen per estudiar fora del seu poble. Les seves esperances d'una vida millor són altes però el preu a pagar també ho és. Hauran de deixar enrere el més important per als Tamang: la família. Abans de marxar, les germanes busquen una conversa amb la mare i l'àvia, que encara viuen segons la tradició. Mai van anar a l'escola, però aquesta no és la única cosa que diferencia les tres generacions. Les coses estan canviant molt. No obstant, encara tenen una cosa en comú: per la família ho donen tot.

Caperucita roja, Tatiana Mazú

Argentina, 2019, 92 minuts. MP4.

“Quan la meva àvia tenia vuit anys, en una època en que els avions militars brunzien al cel espanyol, va creuar un bosc muntanyós. Aquell dia va escapar de la servitud del seu padrí. En algun moment, va decidir estudiar costura. Temps després, va creuar el mar sola, cap a Buenos Aires. Una tarda li vaig demanar que m'ensenyés a cosir. Mentre fabriquem un abric vermell amb caputxa, nosaltres, dues dones separades per més de seixanta anys, discutim entre les quatre parets de l'habitació les històries i contradiccions del nostre gènere i la nostra classe. A fora, una nova generació feminista pren els carrers” Tatiana Mazú.

Menopausa rebel (Rebel Menopause), Adele Tulli

Gran Bretanya/Itàlia, 2013, 26 minuts. VOSE/VOSE. Bluray, DVD, MOV.

“La menopausa és el començament de la vida!” Thérèse Clerc descriu amb aquestes paraules l'experiència de fer-se gran. Amb 85 anys, aquesta militant i apassionada feminista va posar en marxa la Casa Baba Yaga, un innovador projecte de convivència per a dones de més de 65 anys. Adele Tulli recull a Menopausa rebel les experiències de les dones que hi viuen i elabora un retrat íntim de Thérèse, una dona que viu la maduresa com “un temps de completa llibertat”.

Paris era mujer (Paris was a woman), Greta Schiller i Andrea Weiss

Gran Bretanya, 1995, 74 minuts. VOSE/VOSE. MOV, MP4.

Reconstrucció documental de la comunitat creativa formada per diverses dones que van coincidir a París a principi del segle XX, quan era la capital cultural del món. Greta Schiller ofereix una visió poc coneguda d'aquesta ciutat, situant-hi els trajectes de les escriptores Colette, Gertrud Stein, Djuna Barnes; les pintores Romaine Brooks i Marie Laurencin; les fotògrafes Berenice Abbott i Gisèle Freund, i la periodista Janet Flanner i les editores i llibreteres Sylvia Beach i Adrienne Monnier.

Espace, Éleonor Gilbert

França 2014, 15 minuts. VOSC. MOV, MP4.

Mitjançant un esquema, una alumna de primària explica en quina mesura el repartiment de l'espai del pati no correspon amb les expectatives (ni els drets) de les nenes. Malgrat els diversos intents del professorat del centre per reglar la situació i aconseguir que nens i nenes comparteixin espais en igualtat de condicions, aquest problema quotidià, com ens explica l'eloqüent protagonista d'aquest documental, persisteix. La subtilitat d'un problema geopolític ben present a l'espai públic urbà explicat a partir del cor d'un pati

Ainda Maruxa, Maria Romero

Espanya, 2014, 43 minuts. VOSE. MOV.

Maruxa i Manolo viuen a un petit poblet de Lugo. Són els seus dos últims habitants. La Maruxa, amb la seva amiga Lucía (nascuda al poblet, va emigrar de jove i els visita durant els estius), parla sobre la vida, l'amor, la migració, el retorn, la soledat i la mort.

Arreta, Raquel Marques i María Zafra

Espanya, 2016, 60 minuts. VO (CAT, CAST i subtitulada en anglès). DCP, MOV.

Després de viure un càncer de mama, l'Ainhoa pren la decisió de reconstruir el seu cos amb un tatuatge. Un procés amb el qual cerca apoderar-se en el seu cos trans. Arreta és un documental centrat en els cossos i en els canvis que travessen, en la malaltia i la mort com a part de la vida.

Todas mulleres que coñezo, Xiana do Teixeiro

Espanya, 2018, 71 minuts. VOSE/VOSEC. DCP, MP4.

Un film en tres actes que són, també, tres converses entrelaçades i intergeneracionals al voltant de les vivències als carrers i a l'espai públic de diverses dones. Però, ¿Com parlar d'experiències de por sense articular un discurs de la por? Xiana do Teixeiro se'n surt amb un cinema directe i radical que evidencia, per acumulació quasi sil·lògica, la violència estructural contra les dones i el frau del mite de la igualtat.

Chez jolie coiffure, Rosine Mbakam

Bèlgica, 2018, 71 minuts. VOSC (subtitulada en CAT, FR i EN). M4V, MOV.

Una perruqueria és l'espai escollit per la directora per enregistrar, amb una habilitat i respecte absolut, les converses - lliures, plenes de dolor, de por, però també de determinació- sobre les expectatives d'unes dones migrants al bell mig d'un barri de Brussel·les. De la mà de Sabine, vinguda del Camerun després d'haver estat en règim de semi esclavatge al Líban, el film ens fa entrar en aquest petit espai on ella i les altres perruqueres treballen entre 13 i 14 hores de manera clandestina a l'espera que es regularitzi la seva situació sota l'amenaça de l'expulsió i la curiositat dels turistes.

Estimada (vida) diària, Marga Almirall

Espanya, 2016, 10 minuts. VO (subtitulada en CAST). MP4.

Des dels diaris personals de la infància i l'adolescència fins als videoblogs a Youtube o els visual diaries a Instagram: un petit viatge per l'autorepresentació femenina de la generació millennial. Una visió personal i íntima de les formes de construcció de les (re)presentacions de la vida diària.

Primeres solituds, Claire Simon

França, 2018, 100 minuts. VOSE/VOOSC. DCP, Bluray, MOV, MP4.

En un institut dels suburbis parisencs, adolescents prou afortunats per assistir-hi parlen –entre classe i classe, i a voltes durant la classe, asseguts al passadís o en uns bancs de l’exterior– mentre la ciutat s’estén al seu darrere i als seus peus. Claire Simon estableix un diàleg cinematogràfic en què conversen sobre les seves històries personals, les seves famílies, i també de les seves passions i les seves solituds.

Manifestos fílmics feministes, Marta Nieto

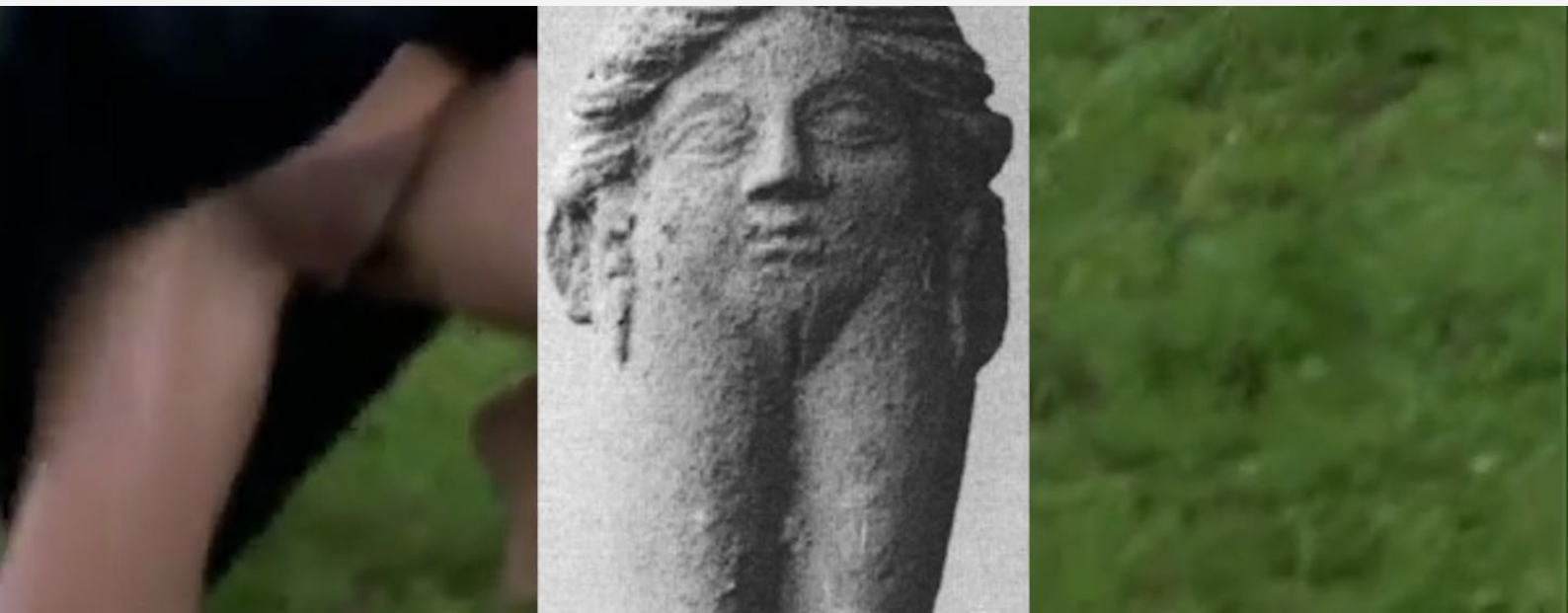
Espanya, 2015, 18 minuts. VOSE. MP4.

El cicle Manifestos Fílmics Feministes celebrat al CCCB durant el mes de novembre de 2015 va recuperar catorze pel·lícules de diferents directores, des de la pionera Alice Guy fins al cinema queer de Barbara Hammer, per tal d’oferir un viatge pels documents que, des d’òptiques diverses, han donat forma cinematogràfica als debats protagonitzats pels feminismes durant la segona meitat del segle XX i els inicis del present segle. La peça és fruit d’aquest cicle i té com a objectiu fer una reflexió al voltant de l’escriptura i la recepció cinematogràfica, l’activisme audiovisual i la crítica feminista.

***F(r)icciones entre el trabajo y la vida*, María Zafra, María Romero, Zoraida Roselló, Raquel Marques**
Espanya, 2017, 18 minuts. VO CAST. MP4.

Una reflexió al voltant de les dones en els seus espais de treball. En aquests espais els límits entre el treball i la vida, l'autonomia i les cures, que sovint es presenten com a pretesament reals, es mostren ficticis i constitutius de la feminització de la precarietat. La peça proposa visibilitzar allò que normalment no es mira per tal de qüestionar de quina manera la classe, el gènere, la procedència, però també els processos de globalització del món, reproduïxen un sistema

***La carcajada de la medusa*, Marga Almirall i Marta Nieto**
Espanya, 2018, 15 minuts. VOSE. MP4.

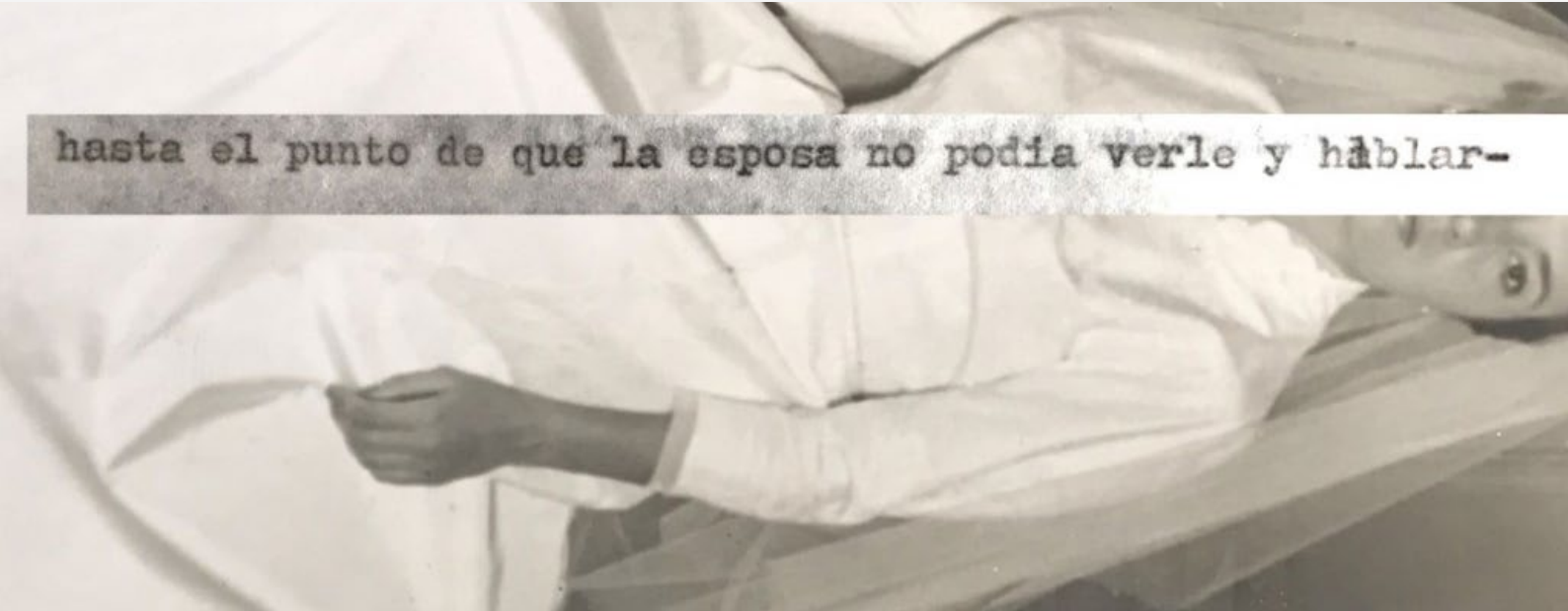
Què posen en joc les rialles de les dones? En un context de discursos socials, econòmics i històrics eminentment falocèntrics, la crítica cinematogràfica feminista i el cinema dirigit per dones han estat i són eines polítiques per reivindicar una altra història del món (i del cinema), des d'una perspectiva feminista, alliberadora, irreverent, divertida, desobedient i, sobre tot, amb molt d'espai per al plaer.

De un cuerpo a esta parte, Marga Almirall i Marta Nieto

Espanya, 2019, 12 minuts. VO. MP4.

És l'any 2069. Els cotxes encara no volen, però el moviment feminista ha assolit fites insòlites. Aquest reportatge televisiu recorda l'activitat d'un grup de guerrilla audiovisual feminista que va sacsejar l'establishment cinematogràfic amb la seva particular manera de reivindicar la representació diversa dels cossos de les dones, els seus sabers i la seva memòria.

hasta el punto de que la esposa no podia verle y hablar-

Elena Universo, Marga Almirall

Espanya, 2018, 18 minuts. VO, subtitulada en anglès. MP4.

Quins són els costos que, durant moltes generacions, han patit les dones, subjectes als mandats tan volgudament invisibilitzats de l'heteropatriarcat? Aquesta peça, poètica i reflexiva, recupera els diaris personals de l'àvia de la realitzadora i contraposa les seves confidències amb les filmacions familiars de l'avi. Una peça que sap desvetllar, subtilment, l'existència de dos relats al voltant de la vida comuna, la família i les expectatives de futur que capgiren l'aparent felicitat que mostren les imatges.

***Chantal Akerman, una record*, Blanca A. Mató, Maddi Barber, Mar Cianuro, Alba Cros, Xiana Gómez-Díaz, Irati Gorostidi, Ariadna Guiteras, Cristina Pastrana, Francina Ribes, Jola Wiczorek**

Espanya, 2015, 26 minuts. VOSE. MP4

Arran de la mort de la cineasta Chantal Akerman el passat 5 d'octubre de 2015, deu creadores recorden, repensen i reocupen, a la seva manera, com un pòsit que crema, l'imaginari de la directora belga. Un petit homenatge col·lectiu fet des de Barcelona, Iruñea i Donosti, amb amor.

***Soy Cámara: Una altra recepta per al mateix mal*, Col·lectiu Al Dente**

Espanya, 2020, 20 minuts. VOSE. Projectió en digital.

Com seguir una recepta (cinematogràfica) que insisteix que no hi ha recepta? Els feminismes són una provocació perpètua, de difícil assimilació i a contrapèl dels sistemes classificatoris de la història. Una de les pràctiques més reiterades per les cineastes, des dels inicis del mitjà fins avui en dia, és la creació en col·lectivitat. Aquesta peça audiovisual s'apropa amb inquietuds contemporànies a la possibilitat d'un cinema fora de la llei androcèntrica i competitiva i explora iniciatives col·lectives que, des de la cinematografia feminista, s'han activat històricament per fer front (i riure's) del "mateix mal".

***Niña mamá*, Andrea Testa**

Argentina, 2019, 67 minuts. VO. DVD, MP4

Niña mamá està filmada –amb absoluta cura i respecte– en la intimitat de les consultes d'un hospital públic a Argentina. A partir de la veu de dones que transiten maternitats en la seva adolescència, travessades per diverses violències i per una extrema vulnerabilitat, el film aprofundeix en les vicissituds de la presa d'una decisió: continuar o no l'embaràs. *Niña mamá* és fruit de l'encontre amb les històries de les vides d'aquestes dones, les tensions de les seves maternitats forçades i la por latent que provoquen els avortaments insegurs i clandestins.

***Nudo mixteco*, Ángeles Cruz**

Mèxic, 2021, 91 minuts. VE. Arxiu digital H264

En un poble de la Mixteca d'Oaxaca, tres històries s'entrellacen durant la celebració del sant patró. María, Esteban i Toña tornen al seu poble natal, San Mateo, el mateix poble on també va néixer i créixer la directora. Els dolors, els records i les resistències de la directora i dels seus personatges s'entretreixeixen en la representació d'una comunitat que es regeix per les seves pròpies normes i costums. *Nudo mixteco* s'apropa a aquest món emocional a través de les sexualitats femenines, allò que és col·lectiu, les masculinitats o els efectes de la migració en aquesta comunitat indígena del sud de Mèxic.

***Generation*, Monika Treut**

Alemanya, 2021, 88 minuts. VOSC. Arxiu digital H264

Gendernauts (1999) va ser una de les primeres pel·lícules a retratar la comunitat transgènere a San Francisco. Vint anys després, Monika Treut torna a donar veu als personatges pioners que van protagonitzar la seva primera pel·lícula per entendre què ha canviat, tant en les seves vides —les seves carreres professionals, les seves famílies, el seu treball com a activistes—, sinó també per saber què en pensen, de les noves polítiques antitrans de Trump i de la massiva gentrificació de la ciutat de San Francisco per part de la indústria tecnològica. El seu activisme ha canviat amb el temps, però les lluites continuen.

***Femmes suspendues*, Marième Addou**

Marroc, França i Qatar, 2021, 84 minuts. VOSE. Arxiu digital H264

Ghita, Latifa i Saadia, tres dones abandonades pels seus marits que, després d'anys d'espera interminable, recorren al jutjat de la seva regió per demanar el divorci. El procediment legal obliga a cadascuna d'elles a provar l'absència del marit: una absurda i dolorosa cursa d'obstacles de la qual no veuen el final. Una pel·lícula que posa en el centre de la narració la quotidianitat i les lluites diàries. Un exercici que evidencia els mecanismes que fan possible i legitimen aquestes estructures socials i polítiques, la seva influència en la vida de les persones i les seves estratègies de resistència.

***Oro rojo*, Carme Gomila**

Espanya, 2020, 12 minuts. VE. Arxiu digital H264

Oro rojo parteix de la denúncia de les dones marroquines que recullen maduixes a Huelva per construir un relat polifònic que apel·la a una dimensió estructural: polítiques migratòries, lluites contra l'extractivisme, capitalisme racial, aliances situades... I ens ajuda a reflexionar sobre la complexitat del conflicte i la seva representació.

***Pineda '92*, Raquel Barrera**

Espanya, 2022, 10 minuts. VOSE, VOSENG. Arxiu digital Quicktime

El 1997 vaig anar a viure a Barcelona. La Vila Olímpica ja queia a trossos. El Cobi agonitza solitari en una font buida. El Palau d'Esports és refugi de persones sense sostre. Per què segueixo enamorada de la Barcelona del 92? Va existir realment? On és la riquesa que ens van «prometre»? No «érem» el centre del món? Potser el meu enamorament de Barcelona es deu al fet que és imperfecta, com jo. I, sobretot, perquè em va obrir els braços quan als divuit anys em vaig descobrir lesbiana.

Al-Yad Al-Khadra (Foragers), Jumana Manna

Palestina, 2022, 65 minuts. VOSE. Arxiu digital H264

A la Palestina ocupada, recollir les plantes silvestres 'akkoub i za'atar està castigat amb multes i penes de presó. Aquestes plantes, però, han estat recol·lectades durant generacions pel poble palestí convertint-se en essencials per a la seva gastronomia i la seva identitat. Jumana Manna, que ja havia abordat qüestions de preservació natural i neocolonialisme a la seva pel·lícula *Wild Relatives* (2017), reflexiona en aquesta peça sobre el menjar com a contenidor d'històries comunitàries vinculades a la terra, davant la repressió codificada dins la normativa israeliana de protecció de la natura.

Regra 34, Julia Murat

Brasil-França, 2022, 100 minuts. VO. MP4

Simone estudia dret especialitzant-se en casos de violència masclista. A més a més, treballa com a streamer d'una pàgina pornogràfica, cosa que la porta a interessar-se a poc a poc en l'exploració de pràctiques BDSM. *Regra 34*, guanyadora del Leopard d'Or al festival de Locarno, planteja més preguntes que respostes: Com pensar i representar el plaer com una cosa física i política? Què passa quan els nostres desitjos són titllats de "no ser prou feministes"? Com poden els cossos i les identitats dissidents explorar els límits del plaer d'una manera segura?

A la vie (SHEROES), Aude Pepin

França, 2021, 78 minuts. VOSE. MP4

Chantal Birman es una matrona que ha consagrado su vida a la defensa de los derechos de las mujeres. Con casi setenta años, Chantal aún continúa ayudando a las mujeres que acaban de dar a luz, proponiendo consejos o cuidados, y formando a nuevas generaciones de matronas desde una perspectiva feminista y crítica con el sistema sanitario oficial. La película nos permite acompañarla durante sus visitas, compartiendo, desde una distancia respetuosa, momentos de dolor y de gran alegría. A partir de los diálogos entre las diferentes protagonistas, el film construye la oportunidad de pensar el cine como lugar para el debate y la reflexión compartida.

El bus, Sandra Reina

Estat espanyol, 2023, 30 minuts. VO. Arxiu digital H264

Un autobús recull uns passatgers el divendres al matí per recórrer la ruta que els apropa al cap de setmana i els recollirà el diumenge a la tarda per tornar-los al seu lloc d'origen. Una càmera propera i alhora totalment respectuosa, acull aquest viatge físic i íntim en el qual les relacions forçades per l'espai reduït, projecten desitjos de canvi vital no sempre fàcils d'assolir.

Hondarrak, Paula Iglesias i Marta Gómez

Estat espanyol, 2022, 15 minuts. VO. Arxiu digital H264

Dues dones sostenen un món on les cures estan en ruïnes. Gladys, des del seu etern confinament a la casa on treballa com a interna. Ima, en una llarga espera enfront de la mar fins que un altre vaixell trenqui les seves xarxes. Totes dues tenen treballs no reconeguts en els quals les obligacions les envaeixen fins no deixar espai a les seves pròpies vides. Dues dones amb una feina que és estar sempre. Esperar. Sempre.

Para su tranquilidad, haga su propio museo, Ana Endara i Pilar Moreno

Panamà, 2021, 70 minuts. VO. MP4

“Hi ha valor en tot el que és estrany, per tant, jo sóc de valor”, va escriure Senobia Cerrud en un diari que, avui dia, els tèrmits roseguen plàcidament. A casa seva, a Paritilla, un poble a l’interior de Panamà, Senobia va construir el Museu d’Antiguitats de totes les espècies, on una ampolla acoblada a l’esquelet d’un paraigua es transforma en un dimoni o un pal lligat als trossos d’una ampolla de llet, en un ocell. Les veïnes, companyes de treball, conegudes i amigues de Senobia invoquen la seva capacitat de recollir, reconstruir i anomenar tota mena d’objectes rebutjats, elogiant la seva individualitat i posant en qüestió, com feia ella, la cultura de l’obsolescència.

***Mujeres en lucha*, Margareta Hjelm**

Suècia, 1976, 98 minuts. VOSE. Arxiu digital H264

Documental produït per la televisió pública sueca l'any 1976, en el qual vuit dones antifranquistes espanyoles —Carmen Marrón Llana, Anita Sirgo Suárez, Esperanza Rodríguez Lara, Dulcinea Bellido Carvajal, Eloísa Rubio García-Rama, Isabel i Montserrat Avilés i Vila, i Maruja Ruiz Martos— relaten les seves experiències de lluita contra la dictadura, a la resistència contra els nazis, la lluita comunista i feminista, la lluita sindical i la lluita veïnal. El documental va ser projectat a l'Estat espanyol per primera vegada el 2018 a la festa del Partit Comunista Espanyol —42 anys després del seu enregistrament i la seva emissió a Suècia—, quan el fill d'una de les protagonistes va retrobar el film entre els objectes personals de la seva mare.

***Simfonies de ciutat 21/22*, VVAA**

Simfonies de ciutat re-viu, des de l'actualitat, el gènere de les «city symphonies». Recollint el testimoni de totes aquestes obres, encarreguem a dones cineastes que retratin les ciutats on viuen. Ara bé, en aquesta ocasió, les peces es plantegen com un diari en primera persona, on les cineastes recullen pensaments, vivències i emocions. Cada peça té una mirada diferent: voyeurística, poètica, irònica... però totes, d'alguna manera, plantegen temes de debat de caire universal, com ara l'ús de l'espai públic, les desigualtats i la convivència, l'experiència migratòria, l'encaix dels espais íntims en la gran ciutat, o les tensions entre la perifèria i el centre, l'àmbit urbà i l'àmbit rural.

Simfonies de ciutat 22/23, VVAA

Simfonies de ciutat re-viu, des de l'actualitat, el gènere de les «city symphonies». Recollint el testimoni de totes aquestes obres, encarreguem a dones cineastes que retratin les ciutats on viuen. Ara bé, en aquesta ocasió, les peces es plantegen com un diari en primera persona, on les cineastes recullen pensaments, vivències i emocions. Cada peça té una mirada diferent: voyeurística, poètica, irònica... però totes, d'alguna manera, plantegen temes de debat de caire universal, com ara l'ús de l'espai públic, les desigualtats i la convivència, l'experiència migratòria, l'encaix dels espais íntims en la gran ciutat, o les tensions entre la perifèria i el centre, l'àmbit urbà i l'àmbit rural.

Shashvi shashvi maq'vali (Blackbird, Blackbird, Blackberry), Elene Naveriani

Geòrgia i Suïssa, 2023, 110', VOSC, MP4

Etero és una dona que mai ha mantingut relacions sexuals, viu sola i treballa al seu propi negoci en una petita regió de la Geòrgia rural. L'Etero gaudeix recollint mores, observant els ocells o berenant en la seva cafeteria preferida. Entre els seus altres plaers, l'Etero comença a sentir-se atreta per un home amb el qual comença una intensa relació sexe-afectiva. *Blackbird, Blackbird, Blackberry* es converteix així en un singular coming-of-age centrat en la vivència del desig a l'adultesa, en constant tensió amb la vigilància de la societat patriarcal. Li directori Elene Naveriani fa una defensa urgent de la reapropiació dels nostres propis calendaris vitals en els quals el descobriment i els canvis no tenen lloc únicament a l'adolescència, sinó al llarg de totes les nostres vides.

***Hummingbirds*, Silvia Del Carmen Castaños, Estefanía “Beba” Contreras**

Estats Units, 2023, 102', VOSC, MP4

«Vull recordar-ho tot sense perdre'n cap part, perquè aprecio fins i tot els moments dolents», li confessa la Silvia a la seva amiga Beba a l'inici de *Hummingbirds*. A Laredo, una ciutat a la frontera entre Mèxic i Texas, dues adolescents ballen durant les llargues nits d'estiu. Atrapades en un procés migratori, en uns Estats Units políticament dividits, la seva llar sembla fràgil, però no la seva amistat. El temps suspès es converteix en un espai per als somnis, la poesia, les lluites i els jocs fílmics. Les autores i protagonistes d'aquesta pel·lícula, guanyadora del premi al millor llargmetratge a la secció Generation de la Berlinale 2023, utilitzen el film com un espai on relatar la seva història.